

Warszawa, 19 grudnia 2019 r.

BAS-WAPM-300/19
TRYB PILNY

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS
L.dz. ~~DS-1600-1350~~ (2) 19
Data wpływu.....19.12.2019.....

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie
zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o
zmianie ustawy o opłatach abonamentowych (przedstawiciel
wnioskodawców: poseł Piotr Babinetz)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2019 r. poz. 1028, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projektodawcy proponują znowelizowanie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1801), dalej jako „ustawa”. Zgodnie z proponowanym art. 11b ust. 1 i 2 ustawy w 2020 roku minister właściwy do spraw budżetu, na wniosek ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego, przekaze jednostkom publicznej radiofonii i telewizji, skarbowe papiery wartościowe, jako rekompensatę z tytułu utraconych w roku 2020 opłat abonamentowych z tytułu zwolnień, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy, powiększoną o niewypłaconą w 2019 r. część rekompensaty z tytułu utraconych w latach 2018 i 2019 wpływów abonamentowych. Łączna wartość nominalna skarbowych papierów wartościowych, stanowiących rekompensatę, nie może przekroczyć kwoty 1.950.000. tys. zł.

Zgodnie z projektowanym art. 11b ust. 4 i 5 ustawy Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji ustali, w drodze uchwały, do dnia 31 stycznia 2020 r. kwotę rekompensaty oraz wartość nominalną skarbowych papierów wartościowych dla poszczególnych jednostek publicznej radiofonii i telewizji, a następnie przekaze tę uchwałę ministrowi właściwemu do spraw kultury i dziedzictwa narodowego.

Zgodnie z projektowanym art. 11b ust. 6 ustawy minister właściwy do spraw kultury i dziedzictwa narodowego, na podstawie wskazanej uchwały

Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji złoży wniosek do ministra właściwego do spraw budżetu o przekazanie jednostkom publicznej radiofonii i telewizji skarbowych papierów wartościowych.

W projektowanych art. 11b ust. 7-11 ustawy określono zasady emisji tych skarbowych papierów wartościowych oraz zasady rozporządzania nimi.

W myśl projektowanego art. 11b ust. 1 ustawy wpływy, o których mowa w tym przepisie, mają być przeznaczane wyłącznie na realizację przez nadawców publicznej radiofonii i telewizji misji, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji¹ (dalej jako „ustawa o radiofonii i telewizji”).

Projektowana ustawa ma wejść w życie z dniem ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Ze względu na przedmiot projektu ustawy należy wskazać:

- art. 14 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dalej jako „TfUE”), dotyczący usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym,
- art. 106 ust. 2 TfUE dotyczący przedsiębiorstw świadczących usługi w ogólnym interesie gospodarczym,
- art. 107 TfUE dotyczący zasad przyznawania pomocy przez państwo,
- art. 108 TfUE ustanawiający obowiązek informowania Komisji Europejskiej o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy państwa²,
- art. 167 TfUE określający kompetencje państw członkowskich w dziedzinie kultury,
- Protokół (nr 29) w sprawie systemu publicznego nadawania w państwach członkowskich, dołączony do Traktatu z Lizbony (dalej jako „Protokół”),
- rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dalej jako „rozporządzenie 2015/1589”),
- decyzję Komisji 2012/21/UE z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie stosowania art. 106 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (Dz. Urz. UE L 7 z 11.1.2012, s. 3; dalej jako „decyzja 2012/21/UE”),

¹ Dz. U. z 2019 r. poz. 361, ze zm.

² Zgodnie z art. 108 ust. 3 TfUE państwo członkowskie nie może wprowadzić w życie projektowanych środków pomocy państwa (programu pomocy) do czasu wydania przez Komisję Europejską decyzji końcowej o uznaniu programu pomocy za zgodny ze wspólnym rynkiem.

- rozporządzenie Komisji (UE) nr 360/2012 z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* przyznawanej przedsiębiorstwom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym (Dz. Urz. UE L 114 z 26.4.2012, s. 8, oraz L 290 z 4.10.2014, s. 11; dalej jako „rozporządzenie 360/2012”).

2.1. Radiofonia i telewizja publiczna, w zakresie sprawowania misji publicznej, jest traktowana jako usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu przepisów TfUE (pkt 6 komunikatu Komisji 2009/C 257/01 w sprawie stosowania zasad pomocy państwa wobec radiofonii i telewizji publicznej; Dz. Urz. C 257 z 27.10.2009, s. 1, dalej jako „komunikat Komisji”). Zgodnie z art. 106 ust. 2 TfUE przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym podlegają normom Traktatów, zwłaszcza regułom konkurencji, w granicach, w jakich ich stosowanie nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu poszczególnych zadań im powierzonych. Jednocześnie przepis ten zastrzega, że rozwój handlu nie może być naruszony w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Unii Europejskiej.

Znaczenie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym zostało podkreślone w art. 14 TfUE, stanowiącym, że UE i państwa członkowskie, w granicach swych kompetencji i w granicach stosowania Traktatów, zapewniają, aby te usługi funkcjonowały na podstawie zasad i na warunkach, które pozwolą im wypełniać ich zadania. Artykuł 14 TfUE nie wyłącza stosowania reguł dotyczących przyznawania pomocy przez państwo określonych w art. 106 i 107 TfUE. Zgodnie z postanowieniami interpretacyjnymi zawartymi w Protokole system publicznego nadawania w państwach członkowskich jest bezpośrednio związany z potrzebami demokratycznymi, społecznymi i kulturowymi każdego społeczeństwa oraz z koniecznością zachowania pluralizmu w mediach. W Protokole stwierdza się, że postanowienia Traktatów „nie naruszają kompetencji państw członkowskich w zakresie zapewnienia finansowania publicznego nadawania w zakresie, w jakim takie finansowanie przyznaje się organizacjom nadawczym w celu wypełnienia misji służby publicznej, która została powierzona, określona i zorganizowana przez każde państwo członkowskie, oraz w zakresie, w jakim takie finansowanie nie wpływa na warunki handlowe i konkurencję w Unii w zakresie, w jakim byłoby to sprzeczne ze wspólnym interesem, przy uwzględnieniu konieczności realizacji mandatu tej służby publicznej”.

Artykuł 107 ust. 1 TfUE stanowi, że wszelka pomoc przyznawana przez państwa członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiejkolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową

między państwami członkowskimi. Za zgodną z rynkiem wewnętrznym może zostać uznana m.in. pomoc przeznaczona na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej i konkurencji w UE w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem (art. 107 ust. 3 lit. d TfUE). Artykuł 167 ust. 4 TfUE przewiduje uwzględnianie przez UE w jej działaniu aspektów kulturalnych, zwłaszcza w celu poszanowania i popierania różnorodności jej kultur.

Zgodnie z art. 106 ust. 3 TfUE Komisja Europejska czuwa nad stosowaniem art. 106 ust. 2 i w razie potrzeby kieruje stosowne dyrektywy lub decyzje do państw członkowskich. Zgodnie z art. 108 ust. 3 TfUE Komisja jest informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swych uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy państwa. Tak więc, zarówno w przypadku stosowania art. 106 ust. 2 TfUE jak i art. 107 ust. 3 lit. d TfUE, do Komisji należy ocena zgodności przyznanych środków z unijnymi regułami konkurencji, w tym z zasadami pomocy przyznawanej przez państwa.

W komunikacie Komisji szczegółowo określono kryteria, które bierze ona pod uwagę dokonując takiej oceny w odniesieniu do środków z zakresu pomocy państwa dla radiofonii i telewizji publicznej. Zdaniem Komisji pojęcie „kultura” w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. d Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d TfUE)³ wymaga przyjęcia interpretacji ograniczającej, ponieważ przepis przewidujący wyłączenie spod zakazu obejmowania pomocą państwa należy stosować w sposób ścisły. Potrzeby edukacyjne i demokratyczne państwa członkowskiego należy odróżnić od promocji kultury. Takiego rozróżnienia – między potrzebami kulturalnymi, społecznymi i demokratycznymi – dokonuje Protokół. Jeżeli państwo członkowskie nie wprowadzi odrębnej definicji i odrębnego finansowania pomocy państwa na samą promocję kultury, pomoc taka, zdaniem Komisji, co do zasady, nie może być zaakceptowana na podstawie art. 107 ust. 3 lit. d TfUE. Można jednak dokonać odpowiedniej oceny na podstawie art. 106 ust. 2 TfUE, dotyczącego usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości UE (TSUE) art. 106 ust. 2 TfUE stanowi wyjątek, który należy interpretować w sposób ściśle określony. Aby móc skorzystać z odstępstwa przewidzianego w tym przepisie, konieczne jest spełnienie następujących warunków: 1) usługa musi być świadczona w ogólnym interesie gospodarczym i jasno określona jako taka przez państwo członkowskie, 2) przedsiębiorstwo musi być jednoznacznie zobowiązane przez państwo do świadczenia danej usługi, 3) stosowanie zawartego w TfUE zakazu korzystania z pomocy państwa musi utrudniać wykonywanie szczególnych zadań powierzonych przedsiębiorstwu i odstępstwo od tego zakazu nie może wpływać

³ Treść przepisów art. 86 ust. 2 oraz art. 87 ust. 3 lit. d TWE, zastąpionych odpowiednio art. 106 ust. 2 oraz art. 107 ust. 3 lit. d TfUE, nie uległa zmianie. Dalej w niniejszej opinii powoływane są obecne jednostki redakcyjne TfUE.

na rozwój handlu w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Unii (kryterium proporcjonalności).⁴

2.2. Zgodnie z art. 1 lit d rozporządzenia 2015/1589 „program pomocowy” oznacza każde działanie, na którego podstawie, bez potrzeby dalszych środków wdrażających, można dokonać wypłat pomocy indywidualnej na rzecz przedsiębiorstw określonych w akcie w sposób ogólny i abstrakcyjny oraz każde działanie, na którego podstawie pomoc, która nie jest związana z konkretnym projektem, może zostać przyznana jednemu lub kilku przedsiębiorstwom na czas nieokreślony lub w nieokreślonej kwocie.

„Istniejąca pomoc” w rozumieniu art. 1 lit b rozporządzenia 2015/1589 oznacza m.in. pomoc istniejącą przed przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej i która jest nadal stosowana, pomoc dozwoloną, czyli takie programy pomocowe i pomoc indywidualną, które zostały dozwolone przez Komisję lub przez Radę;

„Nowa pomoc” w rozumieniu art. 1 lit c rozporządzenia 2015/1589 oznacza każdą pomoc, czyli programy pomocowe i pomoc indywidualną, która nie jest pomocą istniejącą, włącznie ze zmianami istniejącej pomocy.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia 2015/1589 z zastrzeżeniem odmiennych przepisów rozporządzeń wydanych zgodnie z art. 109 TfUE lub innych jego przepisów, zainteresowane państwo członkowskie zgłasza Komisji w odpowiednim czasie wszelkie plany przyznania nowej pomocy. Komisja bezzwłocznie informuje zainteresowane państwo członkowskie o otrzymaniu takiego zgłoszenia.

2.3. Decyzja 2012/21/UE określa warunki, na których pomoc państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznana pewnym przedsiębiorstwom, którym powierzono wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, jest zgodna z rynkiem wewnętrznym i zwolniona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 108 ust. 3 TfUE (art. 1 decyzji). Decyzję stosuje się do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych przyznanej przedsiębiorstwom, którym powierzono wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, o których mowa w art. 106 ust. 2 TfUE, np. jeżeli rekompensata nie przekracza rocznej kwoty 15 mln EUR za świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym w dziedzinach innych niż transport i infrastruktura transportowa. Jeśli wysokość rekompensaty zmienia się w okresie powierzenia, kwotę roczną oblicza się jako średnią rocznych kwot rekompensaty przewidywanych w okresie powierzenia.

Decyzję stosuje się wyłącznie w przypadkach, gdy okres, na jaki powierza się przedsiębiorstwu wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie

⁴ Komunikat, pkt 37; wyrok TS z dnia 27 marca 1974 r. w sprawie 127-73, *Belgische Radio en Televisie przeciwko SV SABAM i NV Fonior*, ECR z 1974 r., s. 313.

gospodarczym, nie przekracza dziesięciu lat. Jeżeli okres powierzenia przekracza dziesięć lat, decyzję stosuje się wyłącznie w takim zakresie, w jakim dostawca usług jest zobowiązany przeprowadzić znaczne inwestycje, które muszą być amortyzowane przez dłuższy czas zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości (art. 2 ust. 2). Jeśli podczas okresu powierzenia warunki stosowania niniejszej decyzji przestaną być spełnione, pomoc zgłasza się zgodnie z art. 108 ust. 3 TfUE (art. 2 ust. 3 decyzji).

Powierzenie przedsiębiorstwu wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym następuje poprzez jeden akt lub kilka aktów, których forma może zostać określona przez każde państwo członkowskie. Akt lub akty powinny w szczególności określać:

- przedmiot i czas trwania zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych;
- nazwę przedsiębiorstwa oraz w stosownych przypadkach odpowiednie terytorium;
- rodzaj wszystkich wyłącznych lub specjalnych praw przyznanych przedsiębiorstwu przez organ powierzający;
- opis mechanizmu rekompensaty oraz wskaźniki służące do obliczania, kontrolowania i przeglądu wysokości rekompensaty;
- ustalenia na temat unikania i odzyskiwania nadwyżek rekompensaty;
- odniesienie do decyzji (art. 4 decyzji).

Rekompensata nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia kosztów netto wynikających z wywiązywania się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, z uwzględnieniem rozsądnego zysku (art. 5 ust. 1 decyzji).

2.4. Zgodnie z art. 2 ust. 2 i ust. 5 rozporządzenia nr 360/2012 pomoc przyznana przedsiębiorstwom z tytułu wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 TfUE i dlatego jest zwolniona z wymogu zgłoszenia przewidzianego w art. 108 ust. 3 TfUE, o ile spełnia warunki określone w artykule 2 ust. 2-8 tego rozporządzenia.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Na wstępie należy odnotować, że finansowanie jednostek publicznej radiofonii i telewizji na podstawie przepisów nowelizowanej ustawy stanowi pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 TfUE⁵, natomiast powinno zostać

⁵ Potwierdza to m.in. uzasadnienie do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych (druk nr 2501, VIII kadencja Sejmu), w którym stwierdzono, że „Zgodnie ze wstępną opinią przyjętą przez Dyрекcję

ocenione, czy jest ona zgodna z rynkiem wewnętrznym oraz czy podlega wymogom notyfikacyjnym.

Finansowanie zadań misji publicznej w formie przewidzianej w ustawie oraz w opiniowanym projekcie ustawy nie było do tej pory w sposób wiążący zakwestionowane we właściwych procedurach i można je uznać za pomoc przeznaczoną na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. d TfUE, a zatem nie narusza ono przepisów art. 106 ust. 2 i art. 107 ust. 1 TfUE, interpretowanych przez Protokół.

Projekt ustawy przewiduje jednak powiększenie puli środków, które na mocy art. 8 ust. 1 ustawy są przeznaczone na realizację przez nadawców publicznej radiofonii i telewizji misji, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji.

Określone w projektowanym art. 11b ustawy przekazanie jednostkom publicznej radiofonii i telewizji, skarbowych papierów wartościowych, jako rekompensatę z tytułu utraconych w roku 2020 opłat abonamentowych z tytułu zwolnień, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy, stanowi „program pomocowy” w rozumieniu art. 1 lit d rozporządzenia 2015/1589. Wypełnia ono bowiem przesłanki opisane w tym przepisie, tzn. na podstawie projektowanego art. 11b ustawy będzie można bez potrzeby dalszych środków wdrażających, dokonać wypłat pomocy indywidualnej na rzecz przedsiębiorstw określonych w sposób ogólny i abstrakcyjny. Za przyjęciem takiego stanowiska przemawia również orzecznictwo unijnych sądów⁶.

Zgodnie z art. 1 lit c rozporządzenia 2015/1589 „nowa pomoc” oznacza każdą pomoc, czyli programy pomocowe i pomoc indywidualną, która nie jest pomocą istniejącą, włącznie ze zmianami istniejącej pomocy. Przyjmując, że istniejący system finansowania realizacji przez nadawców publicznej radiofonii i telewizji misji, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, stanowi istniejącą pomoc, można odwołać się do komunikatu Komisji. Komisja określa w nim warunki, które, jej zdaniem, musi spełnić zmiana istniejącej pomocy, by nie zostać uznana za nową pomoc w rozumieniu rozporządzenia

Generalną do spraw Konkurencji Komisji Europejskiej w dniu 10 maja 2011 r. w odniesieniu do zgodności obecnego systemu finansowania Telewizji Polskiej S.A. z zasadami wspólnego rynku „finansowanie TVP za pomocą opłat abonamentowych i dotacji z budżetu państwa stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE”.

⁶ W wyroku z dnia 26 kwietnia 2018 r. w sprawie C-233/16, *Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) przeciwko Generalitat de Catalunya*, TSUE orzekł, iż „w zakresie, w jakim beneficjenci korzystający z pomocy przyznawanej w ramach opodatkowania rozpatrywanego w postępowaniu głównym zostali określani w sposób generalny i abstrakcyjny czy też kwota przyznawanej im w ten sposób pomocy pozostaje nieokreślona, pomoc ta wchodzi w zakres pojęcia „systemu pomocy” w rozumieniu art. 1 lit. d) rozporządzenia nr 659/1999, którego brzmienie jest identyczne z brzmieniem art. 1 lit. d) rozporządzenia nr 2015/1589” (pkt 81). Zob. także wyrok Sądu z dnia 22 kwietnia 2016 r. w sprawach połączonych T-50/06 RENV II i T-69/06 RENV II, *Irlandia i Aughinish Alumina Ltd przeciwko Komisji Europejskiej*, pkt 177-180.

2015/1589 (pkt 31 komunikatu Komisji). Analiza skutków projektowanego finansowania jednostek publicznej radiofonii i telewizji, a w szczególności ustalenie, czy spowoduje to wykroczenie poza określone w komunikacie Komisji warunki, wykracza poza ramy opinii prawnej.

Na podstawie projektu ustawy nie można ustalić, czy spełniony zostanie warunek wielkości pomocy (500 000 euro w okresie dowolnych trzech lat budżetowych dla jednego przedsiębiorstwa – art. 2 ust. 2 i ust. 5 rozporządzenia nr 360/2012), w związku z czym nie można stwierdzić, czy rozporządzenie nr 360/2012 znajdzie zastosowanie.

Projektowany program pomocy nie spełnia wszystkich warunków określonych w decyzji 2012/21/UE, w szczególności ze względu na to, że nie można na podstawie projektu ustawy określić wysokości pomocy przyznawanej poszczególnym podmiotom. W związku z tym decyzja ta nie będzie miała zastosowania do projektowanego programu pomocy, a program pomocy nie jest zwolniony z obowiązku notyfikacji Komisji Europejskiej.

Biorąc powyższe pod uwagę, Komisja Europejska powinna ocenić, czy przewidziany program pomocy dotyczący przekazywania środków publicznych na finansowanie misji publicznej jest zgodny z art. 106 ust. 2 TWE i art. 107 ust. 3 lit. d TWE. Można zatem przyjąć, że projekt ustawy podlega notyfikacji Komisji w trybie art. 108 ust. 3 TfUE w związku z rozporządzeniem 2015/1589.

Wykonaniu art. 108 ust. 3 TfUE służy na gruncie polskiego prawa krajowego ustawa z 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362, ze zm.). Ustawa przewiduje następującą procedurę. Stosownie do art. 12 ust. 1 ustawy, projekty programów pomocowych (programem pomocowym jest np. projekt ustawy przewidujący udzielanie pomocy publicznej) wymagają uzyskania opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Opinie te zawierają m.in. stanowisko, czy projekt przewiduje udzielanie pomocy publicznej, stanowisko w sprawie zgodności pomocy publicznej ze wspólnym rynkiem, propozycje zmian przedstawione w celu zapewnienia zgodności postanowień projektu ze wspólnym rynkiem, stanowisko w sprawie obowiązku notyfikacji projektu. Opinie powinny zawierać kompleksową ocenę projektowanego wsparcia, w tym ocenę czy zmiany istniejącej pomocy wpływają na istotę pierwotnego środka.

Podmioty właściwe do wystąpienia z wnioskiem o wydanie opinii określa art. 13 ustawy – z wnioskiem takim występuje organ administracji publicznej opracowujący projekt programu pomocowego. Natomiast w przypadku projektu ustawy będącej programem pomocowym opracowanym przez podmiot niebędący organem administracji publicznej (art. 16a ustawy), o opinię i przekazanie do Komisji projektu w celu dokonania jego notyfikacji występuje organ właściwy na podstawie Regulaminu Sejmu. Organem tym jest Marszałek Sejmu (art. 10 ust. 1 pkt 10a regulaminu Sejmu). Wniosek jest kierowany do Prezesa UOKiK. Decyzję w sprawie dokonania notyfikacji

podejmuje, po zapoznaniu się z opinią Prezesa UOKiK, Rada Ministrów (art. 16 ust. 2 ustawy). Prezes UOKiK, za pośrednictwem Stałego Przedstawicielstwa RP przy UE w Brukseli, dokonuje notyfikacji projektu programu pomocowego, czyli przekazuje Komisji Europejskiej projekt ustawy, by Komisja mogła dokonać oceny planowanej pomocy ze wspólnym rynkiem.

4. Konkluzja

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o opłatach abonamentowych jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy może zostać uznany za plan pomocy publicznej, podlegający notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W związku z tym projekt powinien zostać poddany ocenie organu właściwego do przeprowadzenia krajowego etapu procedury notyfikacyjnej. Organem tym jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Jacek Krawczyk

Warszawa, 19 grudnia 2019 r.

BAS-WAPM-301/19
TRYB PILNY

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS
L.dz. **DS-1600-1950** / 19
Data wpływu..... 19. 12. 2019

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o opłatach abonamentowych (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Piotr Babinetz) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projektodawcy proponują znowelizowanie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1801), dalej jako „ustawa”. Zgodnie z proponowanym art. 11b ust. 1 i 2 ustawy w 2020 roku minister właściwy do spraw budżetu, na wniosek ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego, przekaze jednostkom publicznej radiofonii i telewizji, skarbowe papiery wartościowe, jako rekompensatę z tytułu utraconych w roku 2020 opłat abonamentowych z tytułu zwolnień, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy, powiększoną o niewypłaconą w 2019 r. część rekompensaty z tytułu utraconych w latach 2018 i 2019 wpływów abonamentowych. Łączna wartość nominalna skarbowych papierów wartościowych, stanowiących rekompensatę, nie może przekroczyć kwoty 1.950.000. tys. zł.

Zgodnie z projektowanym art. 11b ust. 4 i 5 ustawy Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji ustali, w drodze uchwały, do dnia 31 stycznia 2020 r. kwotę rekompensaty oraz wartość nominalną skarbowych papierów wartościowych dla poszczególnych jednostek publicznej radiofonii i telewizji, a następnie przekaze tę uchwałę ministrowi właściwemu do spraw kultury i dziedzictwa narodowego.

Zgodnie z projektowanym art. 11b ust. 6 ustawy minister właściwy do spraw kultury i dziedzictwa narodowego, na podstawie wskazanej uchwały Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji złoży wniosek do ministra właściwego do spraw budżetu o przekazanie jednostkom publicznej radiofonii i telewizji skarbowych papierów wartościowych.

W projektowanych art. 11b ust. 7-11 ustawy określono zasady emisji tych skarbowych papierów wartościowych oraz zasady rozporządzania nimi.

W myśl projektowanego art. 11b ust. 1 ustawy wpływy, o których mowa w tym przepisie, mają być przeznaczane wyłącznie na realizację przez nadawców publicznej radiofonii i telewizji misji, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji¹ (dalej jako „ustawa o radiofonii i telewizji”).

Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE.

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o opłatach abonamentowych nie jest projektem ustawy wykonującej prawo UE w rozumieniu art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu.

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Jacek Krawczyk

¹ Dz. U. z 2019 r. poz. 361, ze zm.